

Korela chocholátá mutace žlutolící lutino

Korela chocholátá mutace žlutolící

Korela chocholátá – mutace žlutolící *Nymphicus hollandicus*

Korely patří k nejpobulárnějším papouškům v našich chovech. Dlouhé období v lidské péči přispělo k objevení se a ustálení mnoha barevných mutací. V Evropě máme několik rozšířených a rozmnožovaných mutací těchto nenáročných a zajímavých papoušků. Jsou to následující: straka (pied), lutino (SLino), skořicová (cinnamon), perlová (opaline) a bělohlavá (blue). K méně populárním, ale známým a také častým patří pastelová (pastel face), žlutolící (yellow-cheek), dvě mutace plavé (fallow) a dominantní stříbrná (dominant silver). Pokud jde o některé mutace, jež se vyskytly v Austrálii, na evropském kontinentu o nich příliš informací nemáme.

Žlutolící mutace se objevila v 80. letech minulého století v chovu českého chovatele Emila Antonína, žijícího v Německu. Od té doby se rozšířila do chovů v Evropě i ve Spojených státech. Vizuálně se vyznačuje tím, že oranžová barva lícních skvrn je velmi zesvětlená. Změny ve zbarvení se tudíž týkají jen této nepatrné plochy. Žlutolící mutace může být zaměňována s pastelovou mutací (pastel face), v níž je také oranžová barva lícních skvrn zesvětlena, nicméně světlejší jsou též i jiná pírká žluté barvy jiných částí opeření, jsou blede žlutá. U pastelové mutace se redukce týká všech psittacinových pigmentů (žlutých a červených), u žlutolící pouze červených. Jak lze v praxi tyto dvě mutace odlišit od sebe?

Víme, že u výchozí formy množství žlutého barviva v perech může být různé, takže toto kritérium není dost použitelné,

protože existuje korela se světlými žlutavými lícními skvrnami i blede žlutými nebo bílými pery (to se týká spojení s takovými mutacemi, kde je hodně světlých míst na opeření, jako je např. lutino, perlová, straka a jejich kombinací), bude to pak pastelová mutace, poněvadž žlutolící se může spojit s mutací s malým množstvím žlutého barviva. Avšak bez ohledu na to, zda je opeření bílé, světle žluté nebo intenzivní, na chocholce a perech na hlavě je vždy hodně žluté barvy, takže dobrým ukazatelem je nám zde pozorování této části těla. Porovnáme-li hlavu korely žlutolící s jinými, vidíme, že intenzita žluté barvy chocholky a jiných částí hlavy žlutolící bude vždy stejná, jako je tomu u jiných korel. U mutace pastelové jsou žlutá místa na hlavě ve srovnání s jinými světlejší – bedlivě pozorování tyto rozdíly odhalí.

Dědičnost mutace žlutolící je recesivní vázaná na pohlaví.

Křížení: 1.0 žlutolící × 0.1 žlutolící = 50% 1.0 žlutolící

50% 0.1 žlutolící

1.0 žlutolící × 0.1 normální = 50% 0.1 žlutolící

50% 1.0 normální/žlutolící

normální/žlutolící × 0.1 žlutolící = 25% 1.0 žlutolící

25% 1.0 normální/ žlutolící

25% 0.1 žlutolící

25% 0.1 normální

1.0 normální/žlutolící × 0.1 normální = 25% 1.0 normální/žlutolící

25% 1.0 normální

25% 0.1 žlutolící

25% 0.1 normální

1.0 normální + 0.1 žlutolící = 50% 1.0 normální/žlutolící

50% 0.1 normální

Chov žlutolících korel může být poměrně problematický. René Pošťulka, český chovatel a mnohanásobný světový šampion v chovu výstavních korel, o žlutolících korelách píše, že problematické je u nich vyklubání mláďat z vajíček – často se totiž vůbec nevyklubou. Nedoporučuje také spojovat žlutolící rodiče, protože se v tomto případě může vyskytnout letální faktor, čili doporučuje používat straky. Jiný český chovatel, Petr Svoboda, v článku o vzácných mutacích korel uvádí, že dokonce i optimální sestavení páru = samec straka se žlutolící samicí nepomohlo udržet mladé žlutolící při životě. Susanne Russo, americká chovatelka mutací korel, na svém webu píše, že v jejím chovu jen jedna samice žlutolících korel dobře vylučuje až do konce, zatímco jiné opouštějí snůšku zhruba po třech čtvrtinách doby inkubace.

Já osobně chovám žlutolící korely již několik let. V roce 2017 jsem měl dva páry skládající se ze strak samců a žlutolících samic a rovněž jsem se setkal s mnoha potížemi, které popisují výše uvedení chovatelé. Jedna z mých samic téměř vůbec nechtěla sedět. Když snesla vajíčka, mizela v budce, ale když jsem vstoupil do voliéry, odlétla a zanechala sezení. Nikdy neseděla na snůšce, a přitom ji mám už několik let. Druhá ze samic po snesení vajíček seděla velmi dobře (spolu se samcem), ale stejně jako u Susanne Russo několik dnů před vyklubáním rodiče opouštěli snůšku a musel jsem pak vajíčka podložit jiným párem.